

Arrest

nr. 188 062 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DELGRANGE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 september 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 26 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 9 november 2016.

1.3. Op 17 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.(...) K.(...), verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 8 februari 1990 in Casablanca. Uw ouders, A.(...) I.(...) K.(...) en A.(...) A.(...) L.(...) A.(...) B.(...), wonen nog steeds in Casablanca. Uw twee zussen, M.(...) en F.(...) en uw twee broers, S.(...) en L.(...) verblijven eveneens in Casablanca.

U volgde een opleiding geschiedenis en cultuur aan de universiteit Hassan II in Casablanca en was tevens actief bij een radiozender die onder andere corruptie aanklaagde. U werkte 5 jaar in de vliegtuigsector en vervolgens werkte u een jaar als leerkracht aardrijkskunde en geschiedenis.

U verliet Marokko omwille van economische problemen op 6 december 2015. U ging naar Turkije om daar werk te vinden. Na twee dagen reisde u verder naar Griekenland en zo verder naar Italië. In Italië verbleef u bij de nicht van uw moeder. U bleef er tot september 2016. U leerde er eveneens uw man, A.(...) B.(...) H.(...) A.(...) A.(...) (O.V. 8.314.276 en C.G. 16/17528), een Egyptenaar, kennen. U trouwde in augustus 2016 op religieuze wijze met hem. U heeft geen kinderen.

Op 6 september 2016 kwam u aan in België en op 21 september 2016 heeft u asiel aangevraagd. Bij terugkeer naar Marokko vreest u problemen omwille van het feit dat uw man, A.(...) B.(...) H.(...) A.(...) A.(...), een politiek activist is.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw identiteitskaart, van de eerste pagina van uw paspoort, van uw huwelijksakte en van een attest van nationaliteit neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient aangestipt dat u in kader van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nadrukkelijk verklaarde Marokko verlaten te hebben louter omwille van economische redenen en ook bij het CGVS herhaalt u dit motief. U gevraagd of u in Marokko ooit problemen heeft gehad ontkent u dit ten stelligste (gehoorverslag CGVS, p.9-10). Er dient dan ook te worden opgemerkt dat deze asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep).

U was ooit actief bij, Dar Blanca, een radiozender die werkte op een alternatieve manier, volgens uw verklaring. Op deze zender gaf u, samen met medestudenten, reacties en commentaar op corrupte situaties in Marokko. U verklaart echter dat u hier nooit problemen door heeft gekend (gehoorverslag CGVS, p. 11). U stopte hiermee in 2013, omwille van financiële redenen, niets meer en niets minder (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Daarnaast haalt u aan dat u samen met uw man een facebookgroep, Za'ir Al shaab (stem van leeuw en volk), heeft opgericht die reageert op incidenten die zich voordoen in de Arabische wereld (gehoorverslag CGVS, p. 10).

U vreest dat u hierdoor mogelijks problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Marokko. Het dient gezegd dat dit berust op een louter vermoeden. Dat u problemen zou kennen louter omdat u enkele opmerkingen maakt over incidenten die gebeuren in de Arabische wereld is weinig aannemelijk. Uit de vertaling van de berichten op deze pagina blijkt dat deze berichten en opmerkingen basic en oppervlakkig zijn. Dat u hier dan problemen mee zou ondervinden is hoogst onwaarschijnlijk. Bovendien hebt u nooit eerder, en zoals reeds werd aangestipt, problemen in Marokko gekend. Het dient bovendien gezegd dat u (en uw man) deze pagina pas aanmaakten eind oktober 2016 (gehoorverslag CGVS, p. 10). Hierdoor kan er ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw motieven bij het opzetten van deze pagina. Bovendien is deze pagina ook niet naar u of uw man terug te leiden. U kan niet aantonen dat deze pagina problemen zal veroorzaken bij een terugkeer naar Marokko.

Verder haalt u aan dat u in Marokko wel eens problemen zou kunnen krijgen omdat uw man 'een politicus' is in Egypte en Marokko niet democratisch noch ontwikkeld is (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw man is niet aangesloten bij een politieke partij maar werkte als onafhankelijke, zo stelt u (gehoorverslag CGVS, p. 12). Met betrekking tot dit aspect van deze door u beweerde vrees dient te worden opgemerkt dat dit niet kan overtuigen. Zo blijkt dat u zich reeds langere tijd (van december 2015) binnen de Europese Unie bevond en heeft nagelaten asiel aan te vragen. Volgens uw verklaringen kwam u in december 2015 aan in Italië, bent u in augustus 2016 gehuwd, en bleef u er tot september 2016 wonen (gehoorverslag CGVS, p. 5). U vroeg geen asiel aan in Italië omdat u vindt dat België een land is dat de mensenrechten respecteert (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze verklaring kan niet overtuigen. Italië is lid van de Europese Unie en onderschrijft de mensenrechten. Van iemand die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming kan men verwachten dat deze persoon bescherming vraagt van zodra dit mogelijk is en niet eerst enkele maanden wacht alvorens, in een

ander land, asiel aan te vragen. Bovendien is het CGVS van oordeel dat uw echtgenoot zijn asielmotieven totaal niet aannemelijk heeft gemaakt en dit bijgevolg in uw hoofde niet kan leiden tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot en waarvan u tevens een kopie zult terugvinden in uw administratief dossier :

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Zo beweert u Egypte te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Egyptische autoriteiten omwille van uw deelname aan manifestaties en het verspreiden van beelden aan Arabische nieuwszenders (CGVS, pp. 14 en 17). Niettemin uw deelname aan manifestaties op zich niet in twijfel hoeft te worden getrokken, kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat de Egyptische autoriteiten u omwille hiervan gearresteerd en vervolgd hebben en dit omwille van tegenstrijdige verklaringen die u heeft afgelegd tijdens uw asielprocedure. Zo hebt u in uw Vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS verklaard dat u de eerste maal op 7 oktober 2013 gearresteerd werd. U werd eerst gedurende 3 weken opgesloten in het politiekantoor van de wijk Ain Shams en erna nog 3 weken in de bureaus van de Staatsveiligheid in de wijk Nasr (zie Vragenlijst dd. 21/09/2016, vraag 3 punt 1). Dit verslag werd u voorgelezen en u heeft het voor waar ondertekend. Aan het begin van het gehoor op het CGVS verklaart u expliciet dat u geen opmerkingen hebt met betrekking tot het eerste gehoor (CGVS, p. 1). Meer nog, u bevestigt dat u in het eerste gehoor alle essentiële elementen hebt kunnen aanhalen waarom u Egypte diende te verlaten (CGVS, p. 1). Op de zetel van het CGVS beweert u eveneens dat u de eerste maal op 7 oktober 2013 werd aangehouden, doch stelt u daar enkel drie weken vast te hebben gezeten op het politiebureau van Ain Shams, niets meer en niets minder (CGVS, pp. 5 en 7). Wat betreft de tweede arrestatie op 14 augustus 2014 verklaart u op het CGVS dat u eerst twee dagen opgesloten bent in het politiebureau van Azbakiya (behorende tot Ramsis) en daarna overgebracht werd naar het gebouw van de Staatsveiligheid te Nasser City waar u tot 30 september 2014 zat opgesloten (CGVS, pp. 5 en 6). In de Vragenlijst daarentegen verklaarde u dat u na uw tweede arrestatie op 14 augustus 2014 in de wijk Ramsis tot 30 september 2014 in verschillende politiekantoren in Caïro bent opgesloten (zie Vragenlijst, vraag 3 punt 1). De vaststelling dat u hieromtrent geen coherente verklaringen aflegt wekt, en dat hoeft geen betoog, verbazing te meer er toch een duidelijk onderscheid is tussen de politie en de Staatsveiligheid.

Ook met betrekking tot de gevolgen die voortvloeiden uit deze arrestaties legt u weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaart u op het CGVS dat u na drie weken detentie bij de politie in oktober 2013 vervolgens voor het parket bent verschenen waar de procureur u zonder meer heeft vrijgelaten (CGVS, p. 7). U legt hieromtrent een 'origineel' attest neer van het parket (CGVS, p. 7). Volgens uw Egyptische advocaat, R.(...) a.(...) M.(...), is deze zaak door het parket geseponneerd na het betalen van een boete (CGVS, pp. 7, 8 en 12). Echter, in de Vragenlijst beweerde u dat u de eerste maal in 2013 werd veroordeeld door de rechtbank van de wijk Nieuw Egypte, Caïro. U werd tot 2 jaar voorwaardelijke opsluiting veroordeeld (zie Vragenlijst, vraag 3 punt 2). U verklaarde verder dat u in 2014 door de rechtbank van Caïro tot 7 jaar opsluiting bij verstek veroordeeld werd (zie Vragenlijst, vraag 3 punt 2). Op het CGVS geeft u dan aan dat deze tweede zaak bij de Amn ad Dawla (Staatsveiligheid) loopt en dus geen rechtszaak betreft omdat zij niet samenwerken met het gerecht (CGVS, pp. 7, 8 en 12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in de Vragenlijst hieromtrent stelt u dat dit klopt want dat u deze info van uw broer had gehoord, doch u later van uw advocaat vernam dat u nooit werd voorgeleid door de Staatsveiligheid en dat er geen rechtszaak tegen u loopt maar dat andere mensen die bij die zaak betrokken waren wel veroordeeld zijn waardoor uw broer dacht dat uw naam er ook bij zat (CGVS, pp. 12 en 13). Gewezen op het feit dat u in de Vragenlijst ook verklaarde dat u tot 2 jaar voorwaardelijk bent veroordeeld door de rechtbank van wijk Nieuw Egypte stelt u dat uw advocaat u informeerde dat u tot 3 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld maar dat de zaak geseponneerd werd en u werd vrijgesteld door een boete te betalen (CGVS, p. 13). Gepeild wanneer u dit allemaal van de advocaat heeft vernomen, geeft u zonder schroom aan dat u na uw komst in België uw broer gevraagd had om de contactgegevens van uw advocaat door te geven (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u zich niet al veel eerder hieromtrent heeft geïnformeerd temeer u al sinds eind 2014 op de vlucht bent, werpt u op dat u niet van plan was om nog in een ander land asiel aan te vragen gezien uw slechte ervaring in Griekenland (CGVS, p. 13). Het hoeft geen betoog dat dit geen afdoende verschooning biedt voor uw desinteresse in uw eigen zaak. U geeft zelf aan dat de Griekse autoriteiten u een document hebben gegeven waarmee u in Athene asiel kon aanvragen maar dat u dit niet gedaan heeft (Verklaring DVZ punt 22, p. 8). Meer nog, de Griekse autoriteiten hebben uw asielaanvraag op 12 maart 2015 effectief geregistreerd en deze werd pas op 31 oktober 2016 afgesloten omwille van uw afwezigheid (zie Grieks asioldossier). U mocht zich na 7 juli 2015 aanbieden voor uw asielzoekerskaart hetgeen u nagelaten heeft te doen (zie Grieks asioldossier). Het feit dat u daarna in Italië op aanraden van uw advocaat asiel

had aangevraagd en daar dan weer afstand van had gedaan valt niet te rijmen met uw terugkeer van Calais naar Italië (CGVS, p. 10), temeer u verklaarde dat u in Calais vernam hoe goed België is en u daarom voor België koos (Verklaring punt 27, p. 9). Gepeild waarom u niet direct bent doorgereisd naar België antwoordt u totaal naast de kwestie dat u naar de UK wilde doorreizen, u uw plan wilde volgen en u ook bang was (CGVS, p. 10). Deze laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Daarenboven kan er toch van worden uitgegaan dat u zich hoe dan ook, moest er enig geloof aan uw motieven kunnen worden gehecht, quasi onmiddellijk na het verlaten van uw land van herkomst bij de advocaat zou hebben geïnformeerd naar de stand van zaken in deze beide veroordelingen, zulke informatie is immers essentieel om uw vrees te kunnen concretiseren en te kunnen oordelen of deze nog altijd actueel is. Bovendien getuigt uw verklaring niet te weten sinds wanneer uw zaak geseponeerd is ('de advocaat weet het, ik niet') andermaal van desinteresse, een houding die niet overeenstemt met de door u beweerde vrees (CGVS, p. 8).

Daarnaast hebt u in kader van het invullen van de Vragenlijst de arrestatie van uw broer M.(...) door de Amn ad Dawla na uw vertrek uit Egypte niet vermeld, dit terwijl u reeds in Griekenland hierover op de hoogte was (CGVS p. 6). U maakte enkel melding van twee invallen na uw vertrek uit het land niets meer niets minder (Vragenlijst vraag 3, punt 5). Deze lacune komt uw geloofwaardigheid andermaal niet goede daar ook een dergelijk gegeven essentieel is om uw vrees aannemelijk te maken, te meer u dan ook nog eens stelt dat uw broer maar liefst gedurende vijf dagen werd aangehouden. Gezien de ernst van dit incident, herhaalt het CGVS zich wanneer het stelt dat dit andermaal uw geloofwaardigheid ondermijnt.

In de marge dient nog te worden aangestipt dat u tijdens uw gesprek in kader van uw asielaanvraag op 16 maart 2015 in Griekenland enkel allusie heeft gemaakt op een éénmalige arrestatie in Egypte die een maand geduurd heeft (zie Grieks asiëldossier). Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Wat betreft het attest van het parket dd. 2014 waarin volgens u vermeld staat dat u beschuldigd bent van lidmaatschap van een verboden organisatie en dat u op borg werd vrijgelaten, dient te worden opgemerkt dat dergelijke document slechts bewijswaarde kan worden toegekend in geval van een geloofwaardig relaas, hetgeen in casu niet het geval is. Daarenboven kan bezwaarlijk gesteld worden dat het om een origineel document gaat zoals u verklaart (CGVS, p. 7) gezien de stempel een kleurenkopie is waardoor het vermoeden rijst dat dit geen authentiek document is.

Gezien de talrijke tegenstrijdigheden en omissies dient er te worden geconcludeerd dat er geen verder geloof kan worden gehecht aan uw detenties en de vervolgingen die hiermee gepaard gaan.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat u zonder enig probleem het land legaal heeft verlaten met uw eigen paspoort en een Turks visum (CGVS, p. 9), dit terwijl volgens uzelf in de periode hieraan voorafgaand de Amn ad Dawla reeds tweemaal thuis naar u op zoek was gekomen (CGVS, p. 6). Het is weinig geloofwaardig dat een gezocht persoon notabene via de luchthaven van Caïro, waar logischerwijze een paspoortcontrole aan voorafgaat, het land zou hebben kunnen verlaten. Uw vergoelijking voor dit vlekkeloos parcours, namelijk dat u twee dagen voor een algemeen reisverbod bent kunnen uitreizen en uw bewering dat u gans die periode in contact stond met de generaal-majoor die u had aangeraden om te vertrekken, bieden geen afdoende verschoning (CGVS, p. 9). Mocht er effectief een onderzoek door de Amn ad Dawla naar uw persoon plaatsvinden is het niet meer dan logisch dat ook uw naam aan de grens geseind staat net om te verhinderen dat een gezocht persoon het land kan verlaten. Dit gegeven onderstreept andermaal bovenstaande conclusie, namelijk het ongeloofwaardig karakter van uw vluchtaanleiding.

Verder is het feit dat uw foto, notabene zonder naam, uitgezonden is op de zender 'Mekameleen' (CGVS, p. 8 + usb stick) op zich geen element dat kan wijzen op een vrees voor vervolging door de Egyptische autoriteiten en dit aangezien deze foto reeds voor uw vertrek werd uitgezonden op deze satellietzender. Meer nog, u hebt het land, en zoals reeds werd aangestipt, zonder noemenswaardige problemen kunnen verlaten, hetgeen er op wijst dat u niet als een staatsgevaarlijk persoon wordt beschouwd.

Wat betreft uw facebookpagina 'No Dispair' dient opgemerkt dat u stelt deze in Italië te hebben aangemaakt (CGVS, p. 15). Gezien u echter zelf aangeeft dat u in Italië uw asielaanvraag niet hebt verdergezet, kan er toch van worden uitgegaan dat u uw posts op deze pagina niet voldoende zwaarwichtig acht om hierdoor het slachtoffer van vervolging te kunnen worden. Wat betreft de facebookpagina 'Zair al Shaab' dient te worden opgemerkt dat dit een pagina is waarvan u zelf aangeeft dat het geen Egyptische maar Arabische pagina is waarop iedereen iets kan plaatsen (CGVS, p. 16). Het betreft posts over uiteenlopende items in de Arabische wereld en daarbuiten. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat deze pagina pas in België is aangemaakt op 25 oktober 2016 (CGVS, pp. 16 en 17), hetgeen doet vermoeden dat u dit louter heeft gecreëerd naar aanloop van uw gehoor op het CGVS. Wat er ook van zij, deze facebookpagina is niet van die aard dat u hierdoor problemen dient

te vrezen bij een terugkeer naar Egypte en dit aangezien uw volledige naam niet verbonden is met deze pagina. Het feit dat uw foto met spandoek er opnieuw op is gepost, is ook geen reden waarom u risico loopt op vervolging en dit aangezien deze reeds voor uw vertrek uit het land door de zender 'Mekameleen' werd uitgezonden.

Uw lidmaatschap van Hizb al Hurriya wa Adala (Freedom and Justice Party) haalt u niet aan als een element dat aanleiding tot vervolging kan geven (CGVS, pp. 13 en 14). Wat er ook van zij, u kan hier geen enkel begin van bewijs van neerleggen en uw eigen echtgenote is zelfs niet op de hoogte dat u hiervan lid was (CGVS, pp. 13 en 14 + CGVS echtgenote, p. 12).

In het licht van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van de eerste pagina van uw Egyptisch paspoort, een kopie van de pagina van een Turks visum, een foto van uw Egyptische identiteitskaart en de originele religieuze huwelijksakte, hebben louter betrekking op uw identiteit, nationaliteit en religieus huwelijk met K.(...), gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen. In dit kader dit nog aangestipt dat u tot op heden uw origineel Egyptisch paspoort niet kan neerleggen. U beweert dat u het in Italië had achtergelaten en vervolgens iemand gecontacteerd hebt om het naar een derde in België te laten opsturen. Echter tot op heden kan u deze persoon in België niet bereiken (CGVS, p. 9). Gepeild waarom u uw paspoort niet rechtstreeks naar het centrum of naar uw advocaat in België heeft laten opsturen, beweert u dat u de persoon in Italië niet onder druk wilde zetten (CGVS, p. 9). Het niet voorleggen van uw origineel paspoort zonder daarvoor een valabele reden aan te reiken ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Er mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij ten volle meewerkt met de asielautoriteiten. De artikels neergelegd door uw advocaat vermogen geen ander licht te werpen op deze appreciatie daar deze stukken geen betrekking hebben op u persoonlijk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sināi waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sināi pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten, identiteitskaart, attest van nationaliteit, huwelijksakte en een uittreksel uit uw paspoort, vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar ze enkel betrekking hebben op uw identiteit en huwelijkse staat, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, houdende een appreciatiefout en afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), het artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”, van het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, meent verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Na een theoretische uiteenzetting inzake de betreffende wetgeving meent verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing berust op een appreciatiefout en dat zij wel degelijk beschermd dient te worden in België. Verzoekster verwijst naar haar religieus huwelijk met meneer A.B.H.A.A. en meent dat haar man – die omwille van zijn politieke activiteiten in Egypte wordt vervolgd – de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Hieruit vloeit volgens verzoekster voort dat zij op basis van het principe van eenheid van familie eveneens de vluchtelingenstatus toegekend moet krijgen, die ten dien einde nog citeert uit “La portée du principe de l'unité familiale” van S. SAROLEA van december 2013 en uit de conclusies van het permanent comité van UNHCR van 4 juni 1999. Verzoekster verduidelijkt dat zij en haar man reeds voor hun komst naar België een gezinseenheid uitmaakten, dat haar echtgenoot onmogelijk naar Egypte kan terugkeren omwille van de vrees voor vervolging en dat zij onmogelijk naar Marokko kan terugkeren aangezien zij getrouwd is met een buitenlander.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Aan het verzoekschrift wordt volgend document gevoegd: verzoekschrift van A.B.H.A.A..

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. In zoverre verzoekster behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat zij na te verduidelijken om

welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verzoekster brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure. Evenmin licht verzoekster toe hoe zij haar rechten van verdediging en het beginsel van tegensprekelijkheid geschonden acht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Bij ontstentenis van enige toelichting kan derhalve dit verwijt niet in overweging worden genomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde Marokko te hebben verlaten louter omwille van economische redenen en dit ook als motief herhaalde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat deze asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie; (ii) verzoekster zelf verklaarde geen problemen te hebben gekend door haar activiteiten bij Dar Blanca; (iii) de door verzoekster potentieel voorziene problemen ten gevolge van de Facebookgroep die zij samen met haar man oprichtte, louter berusten op een vermoeden; de opmerkingen op de pagina – die over incidenten in de Arabische wereld handelen – basic en oppervlakkig zijn zodat het weinig aannemelijk is dat zij hierdoor problemen zou ondervinden en de pagina overigens slechts eind oktober 2016 werd aangemaakt zodat ernstig getwijfeld kan worden aan de motieven voor het opzetten van de pagina; (iv) geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekster dat zij problemen zou kunnen krijgen in Marokko omdat haar man ‘een politicus’ is in Egypte, daar (1) zij zich reeds geruime tijd binnen de Europese Unie bevond en nagelaten heeft asiel aan te vragen, wat afbreuk doet aan de door haar beweerde vrees en (2) het Commissariaat-generaal in hoofde van verzoeksters man tot het besluit is gekomen dat hij zijn asielmotieven totaal niet aannemelijk heeft gemaakt en dit bijgevolg in haar hoofde niet kan leiden tot een gegronde vrees voor vervolging en (v) de door verzoekster neergelegde documenten de appreciatie van haar asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 februari 2017 (CG nr. 1617526), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekster dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat verzoekster geen actuele noch toekomstige vrees ten aanzien van Marokko aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

2.6.1. De Raad merkt op dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing terecht wordt uiteengezet dat (i) zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde Marokko te hebben verlaten louter omwille van economische redenen en dit ook als motief herhaalde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat deze asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie; (ii) verzoekster zelf verklaarde geen problemen te hebben gekend door haar activiteiten bij Dar Blanca; (iii) de door verzoekster potentieel voorziene problemen ten gevolge van de Facebookgroep die zij samen met haar man oprichtte, louter berusten op een vermoeden, de opmerkingen op de pagina – die over incidenten in de Arabische wereld handelen – basic en oppervlakkig zijn zodat het weinig aannemelijk is dat zij hierdoor problemen zou ondervinden en de pagina overigens slechts eind oktober 2016 werd aangemaakt zodat ernstig getwijfeld kan worden aan de motieven voor het opzetten van de pagina en (iv) de door verzoekster neergelegde documenten de appreciatie van haar asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. Waar verzoekster aanvoert dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omwille van haar huwelijk met een buitenlander, merkt de Raad op dat verzoekster niet verder komt dan het uiten van blote beweringen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij de door haar aangehaalde vrees niet aannemelijk kan maken.

2.6.3. In zoverre verzoekster laat verstaan dat zij onmogelijk met haar echtgenoot naar Egypte kan gaan omwille van de vervolgingen die door haar echtgenoot worden gevreesd omwille van zijn “politieke activiteiten” en derhalve haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar man, A.B.H.A.A. (RvV 201 991), benadrukt

de Raad vooreerst dat verzoeksters vraag tot internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van Marokko, het land waarvan zij de nationaliteit bezit en niet ten aanzien van Egypte, het land waarvan haar echtgenoot de nationaliteit bezit. In de mate verzoekster aanvoert dat het principe van "gezinseenheid" moet gerespecteerd worden, dient voorts te worden vastgesteld dat de bij arrest nr. 188 061 van 7 juni 2017 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofdte van A.B.H.A.A. heeft geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de Egyptische autoriteiten.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...) 2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker beweerde problemen met de Egyptische autoriteiten, zodat evenmin geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker opgeworpen detenties en vervolgingen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. De Raad benadrukt vooreerst dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing wijken verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dermate af van zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hieraan verder niet het minste geloof kan worden gehecht: "Zo beweert u Egypte te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Egyptische autoriteiten omwille van uw deelname aan manifestaties en het verspreiden van beelden aan Arabische nieuwszenders (CGVS, pp. 14 en 17). Niettemin uw deelname aan manifestaties op zich niet in twijfel hoeft te worden getrokken, kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat de Egyptische autoriteiten u omwille hiervan gearresteerd en vervolgd hebben en dit omwille van tegenstrijdige verklaringen die u heeft afgelegd tijdens uw asielprocedure. Zo hebt u in uw Vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS verklaard dat u de eerste maal op 7 oktober 2013 gearresteerd werd. U werd eerst gedurende 3 weken opgesloten in het politiekantoor van de wijk Ain Shams en erna nog 3 weken in de bureaus van de Staatsveiligheid in de wijk Nasr (zie Vragenlijst dd. 21/09/2016, vraag 3 punt 1). Dit verslag werd u voorgelezen en u heeft het voor waar ondertekend. Aan het begin van het gehoor op het CGVS verklaart u expliciet dat u geen opmerkingen hebt met betrekking tot het eerste gehoor (CGVS, p. 1). Meer nog, u bevestigt dat u in het eerste gehoor alle essentiële elementen hebt kunnen aanhalen waarom u Egypte diende te verlaten (CGVS, p. 1). Op de zetel van het CGVS beweert u eveneens dat u de eerste maal op 7 oktober 2013 werd aangehouden, doch stelt u daar enkel drie weken vast te hebben gezeten op het politiebureau van Ain Shams, niets meer en niets minder (CGVS, pp. 5 en 7). Wat betreft de tweede arrestatie op 14 augustus 2014 verklaart u op het CGVS dat u eerst twee dagen opgesloten bent in het politiebureau van Azbakiya (behorende tot Ramsis) en daarna overgebracht werd naar het gebouw van de Staatsveiligheid te Nasser City waar u tot 30 september 2014 zat opgesloten (CGVS, pp. 5 en 6). In de Vragenlijst daarentegen verklaarde u dat u na uw tweede arrestatie op 14 augustus 2014 in de wijk Ramsis tot 30 september 2014 in verschillende politiekantoren in Caïro bent opgesloten (zie Vragenlijst, vraag 3 punt 1). De vaststelling dat u hieromtrent geen coherente verklaringen aflegt wekt, en dat hoeft geen betoog,

verbazing te meer er toch een duidelijk onderscheid is tussen de politie en de Staatsveiligheid." De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden uit te klaren. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Ook de bewering dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan een misverstand op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan niet overtuigen. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren misverstanden zouden hebben voorgedaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 19) en dat hij bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal geen opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 5, p. 1). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoor geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat de twijfels met betrekking tot verzoekers asielaanvraag verder worden versterkt door zijn weinig overtuigende verklaringen aangaande zijn arrestaties: "Ook met betrekking tot de gevolgen die voortvloeiden uit deze arrestaties legt u weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaart u op het CGVS dat u na drie weken detentie bij de politie in oktober 2013 vervolgens voor het parket bent verschenen waar de procureur u zonder meer heeft vrijgelaten (CGVS, p. 7). U legt hieromtrent een 'origineel' attest neer van het parket (CGVS, p. 7). Volgens uw Egyptische advocaat, R.(...) a.(...) M.(...), is deze zaak door het parket geseponeerd na het betalen van een boete (CGVS, pp. 7, 8 en 12). Echter, in de Vragenlijst beweerde u dat u de eerste maal in 2013 werd veroordeeld door de rechtbank van de wijk Nieuw Egypte, Caïro. U werd tot 2 jaar voorwaardelijke opsluiting veroordeeld (zie Vragenlijst, vraag 3 punt 2). U verklaarde verder dat u in 2014 door de rechtbank van Caïro tot 7 jaar opsluiting bij verstek veroordeeld werd (zie Vragenlijst, vraag 3 punt 2). Op het CGVS geeft u dan aan dat deze tweede zaak bij de Amn ad Dawla (Staatsveiligheid) loopt en dus geen rechtszaak betreft omdat zij niet samenwerken met het gerecht (CGVS, pp. 7, 8 en 12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in de Vragenlijst hieromtrent stelt u dat dit klopt want dat u deze info van uw broer had gehoord, doch u later van uw advocaat vernam dat u nooit werd voorgeleid door de Staatsveiligheid en dat er geen rechtszaak tegen u loopt maar dat andere mensen die bij die zaak betrokken waren wel veroordeeld zijn waardoor uw broer dacht dat uw naam er ook bij zat (CGVS, pp. 12 en 13). Gewezen op het feit dat u in de Vragenlijst ook verklaarde dat u tot 2 jaar voorwaardelijk bent veroordeeld door de rechtbank van wijk Nieuw Egypte stelt u dat uw advocaat u informeerde dat u tot 3 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld maar dat de zaak geseponeerd werd en u werd vrijgesteld door een boete te betalen (CGVS, p. 13). Gepeild wanneer u dit allemaal van de advocaat heeft vernomen, geeft u zonder schroom aan dat u na uw komst in België uw broer gevraagd had om de contactgegevens van uw advocaat door te geven (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u zich niet al veel eerder hieromtrent heeft geïnformeerd temeer u al sinds eind 2014 op de vlucht bent, werpt u op dat u niet van plan was om nog in een ander land asiel aan te vragen gezien uw slechte ervaring in Griekenland (CGVS, p. 13). Het hoeft geen betoog dat dit geen afdoende verschooning biedt voor uw desinteresse in uw eigen zaak. U geeft zelf aan dat de Griekse autoriteiten u een document hebben gegeven waarmee u in Athene asiel kon aanvragen maar dat u dit niet gedaan heeft (Verklaring DVZ punt 22, p. 8). Meer nog, de Griekse autoriteiten hebben uw asielaanvraag op 12 maart 2015 effectief geregistreerd en deze werd pas op 31 oktober 2016 afgesloten omwille van uw afwezigheid (zie Grieks asioldossier). U mocht zich na 7 juli 2015 aanbieden voor uw asielzoekerskaart hetgeen u nagelaten heeft te doen (zie Grieks asioldossier). Het feit dat u daarna in Italië op aanraden van uw advocaat asiel had aangevraagd en daar dan weer afstand van had gedaan valt niet te rijmen met uw terugkeer van Calais naar Italië (CGVS, p. 10), temeer u verklaarde dat u in Calais vernam hoe goed België is en u daarom voor België koos (Verklaring punt 27, p. 9). Gepeild waarom u niet direct bent doorgereisd naar België antwoordt u totaal naast de kwestie dat u naar de UK wilde doorreizen, u uw plan wilde volgen en u ook bang was (CGVS, p. 10). Deze laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Daarenboven kan er toch van worden uitgegaan dat u zich hoe dan ook, moest er enig geloof aan uw motieven kunnen worden gehecht, quasi onmiddellijk na het verlaten van uw land van herkomst bij de advocaat zou

hebben geïnformeerd naar de stand van zaken in deze beide veroordelingen, zulke informatie is immers essentieel om uw vrees te kunnen concretiseren en te kunnen oordelen of deze nog altijd actueel is. Bovendien getuigt uw verklaring niet te weten sinds wanneer uw zaak geseponeerd is ('de advocaat weet het, ik niet') andermaal van desinteresse, een houding die niet overeenstemt met de door u beweerde vrees (CGVS, p. 8)." De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen dat hij pas later de correcte informatie heeft verkregen en dat hij vroeger de verkeerde informatie had. Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er nog steeds niet in een valabele verklaring bij te brengen die het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan interesse in zijn eigen zaak kan verklaren. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoeker nog laat gelden dat hij zelf absoluut geen kennis heeft van het recht en derhalve zijn eigen situatie niet begrijpt, merkt de Raad op dat, daargelaten de waarachtigheid van deze bewering, van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij zich grondig informeert over de stand van zaken betreffende zijn situatie, in casu wat betreft zijn veroordelingen, en dat hij – bij blijvende onduidelijkheid – doorvraagt teneinde klaarheid te scheppen. Deze veroordelingen raken namelijk de kern van verzoekers asielrelaas en zijn derhalve essentieel voor de beoordeling van diens asielaanvraag. Verzoekers gestelde gedrag doet, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, afbreuk aan de door hem voorgehouden vrees.

Waar verzoeker aanvoert dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts in een paar zinnen over zijn asielrelaas kon vertellen en derhalve niet heeft vermeld dat zijn broer M. door Amn ad Dawla na zijn vertrek uit Egypte werd gearresteerd omdat deze intussen werd vrijgelaten en zo zijn omissie tracht te vergoelijken, slaagt hij er geenszins in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hieruit blijkt overigens dat verzoeker wél gedetailleerd rapporteerde over de invallen van de Staatsveiligheidsdiensten in Egypte, nu hij in het interview aangaf waar hij zich ten tijde van de invallen bevond en door wie hij hierover telefonisch geïnformeerd werd, met name zijn broer I. (administratief dossier, stuk 19, vraag 5). Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, hetgeen niet het geval was (administratief dossier, stuk 19, vraag 8), zodat hij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken 'maar een paar zinnen kon vertellen over zijn asielrelaas'. Verzoeker liet de arrestatie van zijn broer M. – waarvan vermoed kan worden dat die nochtans een belangrijk en ingrijpend incident uitmaakt – evenwel onvermeld. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate ingrijpende gebeurtenis in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij er kort alle redenen heeft kunnen aangeven waarom hij zijn land heeft verlaten (administratief dossier, stuk 5, p. 1). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaringen waarom het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden bijgetreden waar deze overweegt dat aan het attest van het parket dd. 2014 waarin zou worden vermeld dat verzoeker beschuldigd is van lidmaatschap van een verboden organisatie en zijn vrijlating op borg gedocumenteerd wordt, slechts bewijswaarde kan worden toegekend in geval van een geloofwaardig

relaas, quod non in casu en bovendien bezwaarlijk gesteld kan worden dat het een origineel document betreft. Opnieuw merkt de Raad op dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift louter beperkt tot het volharden in zijn verklaringen, waarmee hij er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing dienstig te weerleggen.

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: "Tot slot dient er te worden opgemerkt dat u zonder enig probleem het land legaal heeft verlaten met uw eigen paspoort en een Turks visum (CGVS, p. 9), dit terwijl volgens uzelf in de periode hieraan voorafgaand de Amn ad Dawla reeds tweemaal thuis naar u op zoek was gekomen (CGVS, p. 6). Het is weinig geloofwaardig dat een gezocht persoon notabene via de luchthaven van Caïro, waar logischerwijze een paspoortcontrole aan voorafgaat, het land zou hebben kunnen verlaten. Uw vergoelijking voor dit vlekkeloos parcours, namelijk dat u twee dagen voor een algemeen reisverbod bent kunnen uitreizen en uw bewering dat u gans die periode in contact stond met de generaal-majoor die u had aangeraden om te vertrekken, bieden geen afdoende verschooning (CGVS, p. 9). Mocht er effectief een onderzoek door de Amn ad Dawla naar uw persoon plaatsvinden is het niet meer dan logisch dat ook uw naam aan de grens geseind staat net om te verhinderen dat een gezocht persoon het land kan verlaten. Dit gegeven onderstreept andermaal bovenstaande conclusie, namelijk het ongeloofwaardig karakter van uw vluchtaanleiding." Verzoeker volhardt dat hij zonder problemen de grens kon oversteken en betoogt dat dit perfect te verklaren is door het feit dat er een scheiding bestaat tussen de Staatsveiligheid en de politie en het gerecht en de Staatsveiligheid derhalve los van het gerecht en het recht handelt, die ten dien einde citeert uit het rapport over Egypte van januari 2017 van Human Rights Watch. De Raad bemerkt evenwel dat het artikel gewag maakt van het feit dat leden van veiligheidsdiensten weinig of niet verantwoordelijk worden gesteld voor schendingen van het recht, maar dat hiermee geenszins wordt aangetoond dat de leden van Amn ad Dawla geen seining aan de grens zouden kunnen verspreiden teneinde te verhinderen dat een door hen gezocht persoon het land kan verlaten. Met het louter poneren dat het perfect te verklaren is dat verzoeker het land kon verlaten met zijn origineel paspoort nu er de Staatsveiligheid los van het gerecht en het recht handelt, het verwijzen naar een algemene toestand in Egypte en met het volharden in zijn persoonlijk asielaanvraag, slaagt verzoeker er niet in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker voert in het onderhavig verzoekschrift nog aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had moeten onderzoeken of hij, rekening houdend met zijn politiek profiel, geen risico loopt op vervolging in geval van terugkeer naar Egypte. Verzoeker laakt dat er naast de COI Focus geen andere informatie werd toegevoegd teneinde het concreet risico dat hij loopt in geval van terugkeer naar Egypte in te schatten en citeert uit het artikel "Egypt" van 2016 van Freedom House en het artikel "Egypt – country summary" van januari 2017 van Human Rights Watch om te illustreren dat hij wel degelijk een ernstig risico loopt. De Raad benadrukt dat algemene verwijzingen naar de situatie van personen die gelinkt worden aan, of van wie vermoed wordt dat ze banden hebben met de 'Muslim Brotherhood' niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Dit klemmt bovendien des te meer nu verzoeker zelf verklaart dat hij geen problemen kent omwille van zijn lidmaatschap bij Hizb al Hurriya wa Adala (Freedom and Justice Party) (administratief dossier, stuk 5, pp. 13-14). In zoverre verzoeker dienaangaande in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij in 2013 is moeten stoppen met werken omdat hij deelgenomen had aan verboden activiteiten en hij lid was geworden van de partij 'Hizb al Adala wa Hurriya', moet worden vastgesteld dat, daargelaten de waarachtigheid van deze bewering, dit onvoldoende zwaarwichtig is om in hoofde van verzoeker gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker nog aanvoert: "Wat de tegenstrijdigheid met zijn verklaringen in Griekenland wijst verzoeker erop dat het enkel om een telefoongesprek ging waar hij onmogelijk vragen kon stellen. Letterlijk zei verzoeker daarenboven "on m'avait arrêté lors des manifestations". Gezien hij betogingen in het meervoud zei, is het duidelijk dat hij meerdere keren gearresteerd werd. Men kan dus geen tegenstrijdigheid vaststellen tussen verzoekers verklaringen in België en in Griekenland.", merkt de Raad op dat redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij (telefonisch) bij zijn asielaanvraag in Griekenland eveneens melding zou maken van een tweede arrestatie, nu hij wel degelijk duidelijk aangeeft gevangen te zijn genomen voor één maand. Bovendien is dit in de bestreden beslissing opgeworpen motief bijkomstig en niet determinerend, zoals ook blijkt uit de woordkeuze in dit motief van de bestreden beslissing: "in de marge". Kritiek op dit overtoollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op de pertinente vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing en mede in acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat – in de mate geloof zou worden gehecht aan de door hem ontwikkelde “politieke” activiteiten – in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dient te worden aangenomen omwille van deze activiteiten.

2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) het feit dat verzoekers foto – zonder naam – werd uitgezonden op de zender ‘Mekameleen’ op zich geen element is dat kan wijzen op een vrees voor vervolging door de Egyptische autoriteiten, nu deze foto voor zijn vertrek werd uitgezonden en hij het land zonder noemenswaardige problemen heeft kunnen verlaten; (ii) verzoekers Facebookpagina ‘No Dispair’ in Italië werd aangemaakt, waar hij evenwel zijn asielaanvraag niet heeft verder gezet zodat kan worden aangenomen dat hij zijn posts op deze pagina onvoldoende zwaarwichtig achtte om hierdoor het slachtoffer van vervolging te worden; (iii) wat betreft de Facebookpagina ‘Zair al Shaab’ dient te worden opgemerkt dat dit een Arabische pagina betreft waarop iedereen iets kan plaatsen, die bovendien slechts werd aangemaakt in België wat doet vermoeden dat de pagina louter werd gecreëerd in aanloop naar verzoekers gehoor en – daargelaten deze vaststellingen – de Facebookpagina niet van dien aard is dat verzoeker hierdoor problemen dient te vrezen in Egypte; (iv) verzoeker zijn lidmaatschap van Hizb al Hurriya wa Adala zelf niet aanhaalt als een element dat aanleiding kan geven tot vervolging, verzoeker hier bovendien geen begin van bewijs van kan voorleggen en dat het merkwaardig is dat zijn eigen echtgenote niet op de hoogte is van zijn lidmaatschap en (v) de door verzoeker neergelegde documenten in de loop van de administratieve procedure niet van aard zijn de appreciatie van zijn asielaanvraag om te buigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging door de Egyptische autoriteiten kan worden aangenomen, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, quod non in casu. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. (...)

Dienvolgens kan ook het principe van eenheid van familie niet dienstig door verzoekster worden ingeroepen teneinde in haar hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen.

2.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Nu verzoekster nergens aanhaalt in het verleden onderworpen te zijn geweest aan daden van vervolging in Marokko en er *in casu* helemaal geen sprake is van eerdere vervolgingen, kan artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin dienstig worden ingeroepen.

2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd door haar autoriteiten of door derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoekster nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS